

Ani nevím, proč jsem jel tenkrát na vandr sám. Kluci šli snad do práce či co ? no, to je jedno, podstatné však je, že mne nohy zavedly k nám do těch zpustošenejších hor.

Během pátečního odpoledne jsem se daleko za město nedostal. Noc mne zastihla nedaleko bývalého Aljašáckého campu a bez baterky nezbylo než přespát zde.

Dlouho trvalo ráno sluníčku než mne vytáhlo ze spacáku. Takhle se daleko nedostanu a při tom mi ještě včera vířil hlavou nápad udělat si štreku po hřebenech. Však za měsíc jedem s osadou na Velký vandr do Tater a každý trénink mi bude dobrý. Vyrážím tedy, a to k nejbližšímu turistickému ukazateli. Vezmu to po značce. Z dálky však vidím, že pod šipkami přibyla ještě jedna obrovská tabule. "A jéje!" Docela jsem zapomněl. Letošní léto je abnormálně suché a po té lednové vichřici, co téměř zničila veškeré porosty na hřebenech, vydalo ONV vyhlášku, v níž civilnímu obyvatelstvu zakazuje vstup do lesa. Nesmí se chodit ani po cestách či turistických značkách, natož někde tábořit a rozdělávat oheň.

Přece kvůli tomu nepůjdu domů. Kašlu na nějaký nařízení. Co se mi může stát? Alespoň bude vzrůšo a mne při tom napadne téma pro povídku. Však už musím tenhle vandr něco "spáchat" nebo začnou kluci říkat, že už nemám fantazii. Zvykli si lumpové, že každý týden pro ně napíšu nějaký ten "hororek" a když pak udělám čtrnáctidenní pauzu, tak holt jsem "břídil" a mám houby talent. Tomuhle se říká vděk. Nemáme my to "pisákové" těžký?

Ze začátku vedla značka po silničce a tak se šlo dobře, za to když odbočila po stezce mezi změř větví a kamenů, tak mne přešla nálada. Hledat v téhle spoušti správný směr nebylo nic jednoduchého, ale dal jsem se na vojnu, tak musím bojovat. Už ani nevím kolikrát jsem zabloudil a o kolik si zašel. Po čtyřech hodinách jsem však nohama už sotva motal a věčné přelézání výmolů a podlézání stromů už mi šlo na nervy. Má mysl se celou tu dobu snažila srovnat vířící myšlenky a vykonstruovat nějaký strašidelný příběh. Nic. Stále samé voloviny. Teprve odpoledne, když jsem na cestě mezi dvěma spadlými buky rozdělal oheň, uvařil a natáhl své utahané tělo do stínu, tak mne při pomyšlení na vyhlášku ONV napadlo, co by mému plápoláčku řekl polesný. A v tu chvíli to přišlo jako blesk z čistého nebe. Napíšu povídku o hrůzostrašném myslivci, který řádí v podvečer ve svém revíru, kde tragicky zahynul a nyní děsí okolodoucí svým hrozným zjevem.

V tu chvíli jsem měl v ruce blok s tužkou a ruka jen lítala po papíře, aby stačila zachytit všechny bláznivé výmysly mého mozku. Má obrazotvornost pracovala jako vždy naplno. Písmo jsem neviděl. Přede mnou se celý příběh přímo odehrával.

Z ohýnku zbylo jen pár čadících uhlíků a nad opuštěným krajem se sneslo šero. Já to však nevnímал a má tužka jen tancovala. Zrovna jsem popisoval samotného myslivce:

"?dlouhé rozčuchané vlasy spadající až na mohutná ramena. Sinavě bílá zjizvená a v úšklebku stažená vráscitá tvář lemovaná dlouho neholeným vousem. Nad velkými ústy se žlutými zuby zahnutý nos, od jehož kořenu svítí dvě oči podlité krví, jež lemuje husté černé obočí?" Až jsem se sám z toho rozechvěl a zamrazilo mi v zádech. Chtěl jsem se na moment odreagovat, a tak vzhlednu od tužky a ? můj zrak spočinul na černých špinavých holínkách, z nichž nahoru pokračovaly zelené nohavice. Vzhlednu výš a úplně jsem zkameněl. Tužka mi vypadla z ruky. V záři posledních slunečních paprsků přede mnou stál můj myslivec ?

Vytřeštil jsem oči a lapal po dechu. Zároveň mi hlavou problesklo: "Tak přeci je to pravda, že silou vůle se dá zhmotnit strašidlo ?!!" Cítil jsem jak mé tělo povoluje a já nejsem schopen zírat před sebe. Jakoby z hrozně dálky ještě ke všemu slyším: "Nečekal jsi mne, brachu, co ??" V tom se myslivec ke mně naklání ? Hrůza ? Nenechám se přeci ? né, né ? Najednou se ve

mně něco zlomilo a já se začal kolem sebe ohánět dýkou. Víc si už, bohužel, nepamatuji. Když jsem se probral, svítalo. Ležel jsem na mokré trávě u vývratu a lomcovala mnou zima. "Co tu takhle dělám? ?Co se stalo?" Chci se rychle zdvihnout, ale nejde to.

"Ježíšmarjááá ? to snad není pravda ? hrůza!" na mých nohách leží někdo ve zkrvavené zelené kamizole. Chvilí jsem ještě šíleně řval a kousal se do prstů. Pak jakoby mne někdo polil studenou vodou a vystřízlivělý okamžitě jsem pochopil, co se stalo. Strašné. Má předrážděná obrazotvornost mne vrhla proti polesnému, který náhodou odhalil mé tábořiště a chtěl vychytat ptáčka rovnou při činu. Proboha, já hlupák, co jsem to jenom vyvedl. Co počít? Za tohle mne zavřou až zčernám. Ne, ne zavřít se nedám. Na tohle nesmí nikdo přijít. Nejsou svědci, žádný důkazy a pak koho by napadlo, že se stane zrovna tohle. Zahrabu ho tady pod jedním z vývratů. Začíná pršet. To se mi hodí. Rychle ?

Tak ještě zamaskovat ohniště, upravit se, bafnout uestku a fofr pryč. Pryč z tohoto prokletého míst. Jo, ještě se jednou pořádně rozhlídnout - nesmí tu po mě nic zůstat. Ani nejmenší stopička.

Hele tužka ? a támhle promáčeněj leží můj blok s nedopsanou povídkou. Trásl jsem se po celém těle, když jsem ho zdvihal. Za to všechno může ta prokletá povídka. Ne, nemůžu si tyto strašné řádky vzít s sebou. Ty patří sem. Se, do těch hnusných míst. Sehnul jsem se, odhrábl trochu zeminy a povídku zahrabal ke své oběti. Trpce jsem se usmál - však ji potřebovat už nebudu a klukům, klukům řeknu, že ani tento týden mne nic kloudného nenapadlo.

Riky - T. O. Safírová hlava
(1984)